

ROBERT KOLUMBAN

Despre dragoste

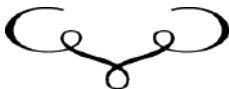

EDITURA UNIVERSITARĂ
București, 2016

DRAGOSTEA CA UN MĂR

Suntem un măr
ce a fost tăiat în două
iar jumătățile
străine
nu se mai oglindesc.
Eliberate,
stângaci, se rostogolesc
pe unde drumul
le duce.
Și cu coaja-n jumate,
încet,
timpul le ruginește,
iar semințele și ele
pe pământ
se pierd.
Din ele copaci,
fără trecut,
și ramuri înflorite,
apar.
Iar fructe vor cădea
iară,
însa din jumătăți
ce se usucă
în depărtare,
niciodată întregul
nu se va ivi.
Așa cum nici noi
zemos

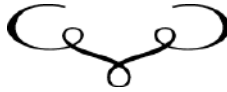
nu vom mai curge
pe buzele
iubirii.

O STICLĂ GOALĂ

Te iubescul tău
e o sticlă goală,
ce cândva stătea
dreaptă,
mândră și râvnită.
Însă acum
se învârte amețită,
pe o masă,
printre pahare
umplute cu amintiri,
și indecisă,
se împiedică de ele,
le dărâmă,
le lovește,
și strigă supărată
cu ecoul lor.
Apoi în liniște
se rostogolește,
până la marginea mesei,
și acolo,
fără ezitare,
coboară brusc
spre parchet.
Bucăți din ea
zboară peste tot,
sub priviri curioase.
Apoi când glasul
i se stinge,

și cioburile i se opresc,
din ele întregul
la tine visează,
iar eu la primul
te iubesc.

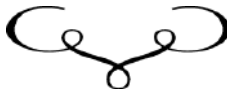

DANSUL

Hai să dansăm,
căci mâine
muzica poate
se va odihni,
hai să uităm azi
că toate,
într-o zi
vor păli,
hai să cântăm
împreună,
două voci,
un singur ecou,
să ne bucurăm
de ce e vechi,
să ne prefacem
că e nou.
Ia-mă în brațe
de parcă viața-i
îmbrățișa,
șoptește-mi trecutul,
de parcă mâinele
l-ai cânta.
Zi-mi că e perfect
dansul nostru
stângaci,
ține-te de mine,
zi-mi că

niciodată
nu mă lași.
Minte-mă cu zâmbet,
când inima-ți
plânge
de dor,
bea cu mine,
crede că totu-i
întâmplător,
săruta-mă
în refren,
ce alții-l cântă
pentru noi.
Crede că e etern
dansul nostru
de muritori.
Uită de tine,
capul pe mine
lasă,
închide ochii,
uită de viață,
ascultă doar
muzica,
ce se repetă
ne-ncetat,
dansează cu mine
de parcă
nimic
nu s-a terminat.
Și de vreodată
liniște
în tine

se va face,
când poate
vei ști
ca pașii-ți în gol
calcă,
atunci când și ecoul
în etern
va curge,
amintește-ți
de noi,
când muzica
se frânge,
ține minte
pașii,
ce în întuneric
ne-au condus,
să dansăm,
ca valuri
ce tremură sub
apus.

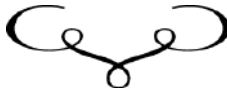

RÂUL

Am fost un râu
ce cu dor
a curs,
peste pietre,
peste dealuri,
și vocea noastră
lină și albastră
în codrii,
ce-i lăsam în urmă,
și acum
cu ecou,
răsună.
Și am gustat
primăveri,
și în parfum de flori
ne-am îmbătat,
am fugit de ploi
și de îngheț
ne-am apărat.
Am străbătut
o cale,
fără să privim înapoi.
Am fost un râu
dar am fost doi.
Apoi
a venit o zi,
și terenul s-a schimbat,
era plin de bolovani,

noroi
și nisip denivelat.
Am fugit
ținându-ne de mână,
până când
o noapte
între noi s-a cuibărit,
și tu ai cotit la dreapta
iar eu te-am
rătăcit.
Și acum curgem
pe drumuri diferite,
tu cu stropi din
mine,
eu cu părți din
tine,
independenți,
păduri străbatem,
orașe lăsăm
în amintire
și fără să știm
ne depărtăm
mereu.
Atingerea ta
se spală în ploii,
a mea în zăpadă
stă uitată.
Și n-avem forța
de a ne-ntoarce,
căci oceanul
ne cheamă
acasă.

Dar acolo,
poate,
printre valuri,
o parte din mine
fericită,
o parte din tine
va regăsi.

A IERII SEARĂ

A ierii seară mi-aminti-o-voi
Și de tine cu ea, a mea dragă,
Cum visam viața, sinceri și goi
Sub mantia de vreme, pe iarbă.

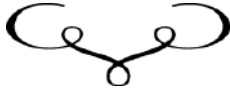
Și nu era nimeni și-ți spuneam
De vrei, sufletu-mi capeți,
Zâmbeai calmă și eu cădeam
Topit de dor, în brațe-ți.

Cum mă sărutai duios, mai știi?
Și păru-ți pe chip cum îmi dansa,
Când iarba sub noi tresări,
Când calea-ți pe mine se lăsa.

Și-ți țineam în mână palma-ți,
Și tu pe a mea o strângeai,
De vântul cald doar judecați
Când cu patimă mă sărutai.

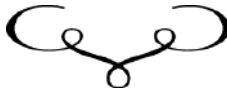
Și buzele-ți, al mătăsii val,
Pe trupu-mi rănit coboară,
Castele pe un pustiu mal
Ce timpul nu le doboară.

Și zburdam așa uitând
Tot ce mâinele va să spună
Și ne lăsam alunecând
În a dragostei cunună.

FULGI DE NEA

Suntem fulgi
de nea
ce curgem
în ritm de iarnă,
unul câte unul
dansăm printre crengi,
coborâm mereu,
ca o cortină de uitare,
și ne contopim
nevrând,
în povești nepăsătoare,
alergăm în șoapte,
pe noi ne mai pierdem,
strigăm uneori
fără să fim auziți,
și ne amintim
apoi,
de tot, odată,
când ne odihnim
tăcuți și neputincioși
pe buzele fierbinți
ale Timpului.

LA BINE ȘI LA RĂU

„La bine și la rău”
spuse și ea.
El o luă în brațe
și o sărută...

Soarele printre perdele,
chipul îi mângâia,
și se trezi brusc,
speriat,
în patul lor,
el și amintirile..

„La bine și la rău”..
Se mai auzi ecoul
ce strigă de sub cearșafuri,
cu o voce străină,
cu o voință stearpă,
și se topi repede,
sub o lumină albă..

„...bine și la rău..” -
zise durerea,
ce din pieptul lui
se ridică,
„bine și la rău”..
Și singur
în apăsare se scufundă.
„...și la rău”..

Deschise ochii,
o umbră fugi pe tavan,
dispărând sub uşă,
apărând afară,
lângă tei.
Iar în camera goală
ochii-i strigau
un cuvânt pierdut
şi numele ei.

Se trezi din nou,
era noapte,
şi perdeaua dansa
sub paşii ei,
un parfum pe geam
intră ca odinioară,
şi cuvinte zburară
pe vise purtate.
Se întoarse pe o parte,
geamul să nu îl vadă,
dar pe dulap văzu
chipul ei.

Închise ochii,
şi ascultă durerea
o simţi în pat,
cu atingerea ei,
ştia că îl îmbrăţişează,
şi o adiere caldă,
cu un cuvânt,
urechea i-o mângâie..

AUTOSTOP

Într-o geantă răvășită,
cu lucruri
ce nu-mi aparțin,
stă o poză ruptă
ce timpul o știe
de prea puțin.
Eu obosit,
lângă ea mă așez,
sub ploaia
ce încet ne udă,
pe marginea unui drum
pustiit.
Mașini grăbite
ne stropesc,
și vântul supărat
noaptea o strigă.
Mă ridic confuz,
fără a ști
ce vreau,
spre lumini departate
privesc.
Și teama o pot
simți,
cum în oase-mi pătrunde,
când cu un zâmbet fals
și fără idei,
fac autostop
pe autostrada
dragostei.